

I kyrkan
(af Barocco).

— Calle, sover du?

— Tyst då! Att afbryta mig i det intressantaste ögonblicket! Hjelten höll just på att skära halsen af hjeltinnan.

— Bevars, en sådan dyrbar kapp fru A. har fått! Hm! D'ä ingen skam till! En sådan måste du nödvändigt ge mig, min gubbe lilla.

»Det är ett par förträffliga stöflar. Somliga kalla dem för Wellingtons, men jag kallar dem för Ruseels.»

»Emma har helt och hållet edra drag, men jag tror att hon har sin pappas hår,» yttrade en besökande till barnets mamma. »Ah nu förstår jag,» utbrast barnet, »det är för att jag har pappas hår som han måste begagna peruk.»

Frun (till nya huspigian): »Jane! Jag är utom mig af förvåning att höra det du hvarken kan läsa eller skriva. Jag är säker på att en af mina döttrar skall med nöje gifva dig undervisning deri.» — Jane. »Hå kors, söta fru, om de unga mamsellerna skulle vilja vara så goda och lära mig någonting, skulle jag helst vilja lära mig spela piano.»

»Mamma,» yttrade en klok och tänkande gosse. »jag tror icke Salomo var så rik som de säga.» — »Huru så min vän, hvarför tror du det?» frågade den förvånade modren. »Emedan bibeln säger, att han sof hos sina fäder, och jag tycker att, om han verkligen varit så rik, som det säges, hade han nog skaffat sig en egen säng.»

Annonsor.

På Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts förlag har utkommit och finnes i alla boklädor:

Lithografiskt Album 1873.

Portfölj för salongsbordet. Arbetet utgifves i 6 häften med 3 plancher i häftet å 1 rdr häftet. Prenumeranter erhålla såsom premie: 1 tafva i färgtryck: *Elfvalek* af professor Malmström.

Ett år i Stilla hafvet.

Reseminnen från Patagonien, Chili, Peru, Californien, Britiska Columbia och Oceanen af *Adolf Ekelöf*. Arbetet innehåller förutom text 17 lithografierade afbildningar. Pris: 6 rdr; eleg. bundet: 7 rdr 75 öre.

Carlberg förr och nu.

Korta historiska uppgifter om Kongl. Slottet, Krigsskolan och Kadettlifvet för 20 år sedan; texten af en f. d. kadett; 9 plancher i färg- och tontryck. Pris: eleg. bundet 6,50.

Stockholm från Mälarsidan.

Stor planch i fågelperspektiv. Pris: i färger 10 rdr; i tontryck 5 rdr.

STOCKHOLMS

PUNSCHE

1873

Nº 7.

Pris för helt år: 5 Rdr-Rnt, för ½ år: 3 Rdr-Rnt, för ¼ år: 1,75 Rdr-Rnt, postförvaltareafvödet inberäknadt; lösnummer 15 öre. — Prenumeration sker i Stockholm ä vaaliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalmsgatan N: 5.

Maj
d: 15.

Tr. hos: Schlichter- & Seedorff.

Pappa, pappa! få vi gå på Börs-balen?
Grosshandlaren: Hm - Jaså ska'ni nu också börja med
"börspekulationer"!?

Kaffestudier. (af. Ot. Br.)

I Skräköping.

På café »Kung Carl.»

EN GAMMAL KRÖNINGSHISTORIA.

Handlanden Fiskström utväljes af
Lillköping att å stadens vägnar
åse kröningen.

Iklädd kommissariens
hatt, är han färdig
till afresan,

som verkställles.

Han begävar Stock-
holm,

intager tidigt krönings-
dagen plats bakom
kaien!

Sedan hans hatt stu-
rats, blir han själf
jemmerligt ihopklämd.

Stuttligen
känner han
sig fri.

Han aftager
hatten... krö-
ningen är slut.

En gammal landbrukare berättade en gång följande historia. »Jag stod för icke längesedan — så lydde hans egna ord, — »vid ett träsk, som var uppfyllt af grodor och såg en snok anfälla en ofantligt stor groda. Ormen fattade med sitt gap, ett af grodans bakben och denna, för att inte vara sin motståndare någonting skyldig, högg sig fast i den förres stjärt, hvarefter båda började uppsluka hvarandra och dermed fortsatte de tills ingenting återstod af dem.»

En äldre dam frågade en person, som led af en svår influensa: »Hvad brukar ni begagna för er snufva?» — »Fem näsdukar om dagen, min nådiga.»

»Det skulle roa mig att veta» utbrast en fordrings-egare med hetta, »när ni ämnar betala mig er skuld?» — »När jag ämnar betala er? Det var en högst egen fråga! Tar ni mig för en profet?»

Fiskstämman läser
med intresse i Dagens
Nyheter om kröningen.

Han läser mycket.

... ännu mera!

Med lifliga färger skildrar han i
Liljeköping kröningshögtidligheterna.

Slut.

Vetenskapligt självmord.

— Jag är en olycklig människa, — yttrade mr Cyrus Maddox dystert, — och det är bäst att världen befrias från min närvaro. Ingen finnes, som hyser något deltagande eller ömmar för mig.

— Ack, säg inte så, onkel, — bad Lizzie Silber, ömt förebrående. — Ni vet att jag älskar er. Ni är ju den enda vän, jag har i hela vida världen, och skulle ni dö, hvad blefve det väl då af mig?

— Jag förmodar, att unga Guy Cheeven nog skulle bjuda till att trösta dig, — svarade mr Maddox bittert. — Men sak samma, hvad rör det väl mig? Jag skall göra ett slut på mina sorger och bekymmer i morgon kl. 12 förmiddagen.

Och med dessa förskräckliga ord skred han högtidligt ur rummet, lemnande Lizzie snyftande, med det svartlockiga hufvudet lutadt mot en tallrik på middagsbordet.

— Hur är det nu fatt, Bess? Har hatsömmerskan mankerat dig på en ny hatt? — utropade en ungdomsfrisk röst, som tillhörde »unga Guy Cheeven,» såsom mr Maddox benämde honom, i det denne inträdde i rummet.

— Ack, Guy! — snyftade Lizzie, — onkel Cyrus skall dö i morgon kl. 12.

— Hur vet du det? — frågade Guy.

— Han har själf sagt det.

— Men hur kan han veta det så bestämdt?

— Han ämnar döda sig själf.

— För att derigenom visa att han är en sann profet, — sade Guy skrattande.

— Ack, Guy, skämta inte med så ohyggliga saker! — utbrast Lizzie, ånyo utbristande i tårar. — Han håller ord, jag vet att han ämnar hålla ord.

— Jag tviflar nästan derpå, — återtog Guy med en misstrogen skakning på hufvudet.

— Men han har flera gånger försökt att begå självmord, — vidhöll Lizzie med en rysning. — En gång försökte han att osa ihjäl sig med träkol, men glömde att tilltappa nyckelhålet. Jag fick händelsevis känna lukten af röken, några af grannarna hjälpte mig att bryta upp dörren, och på detta sätt räddade vi honom. Derefter försökte han att hänga sig, men snaran brast; en annan gång lossade han ett pistolekott mot sig själf, men hade glömt att lägga dit någon kula, så att det misslyckades och derefter...

— Bevara mig! — utbrast Guy, då Lizzie ett ögonblick stannade för att hemta andan, — hvilken beslutssam karakter det måste vara! En dylik ihärdighet för tjenar att slutligen blifva belönad. Har du någon idé om hvilken metod han denna gång ämnar begagna sig af?

— Det vet jag verkligen inte, någon ryslig, förmodar jag.

— Men hvarför har han en så stark åtrå att göra af med sig själf? — frågade Guy undrande.

— Ack, han säger, att han är den olyckligaste människa under solen, en börda för alla, att lifvet inte mer har någon glädje för honom, och att han är trött vid denna världens vedermödor och strider.

— Och därför har han lust att fresta på den tillkommande, afbröt Guy. —

(Forts.)

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Pris för helt år: 5 Rdr. Bmt; för ½ år: 3 Rdr. Bmt; för ¼ år: 1,25 Rdr. Bmt, postförvaltarearsvödet inberäknadt, lösnummer 15 öre.— Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Litografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 8.

Tryckt å Stockholms Artistiska Litografiska Anstalts tryckeri.

—Hvar har Charlotte varit med grefvarne?

—Jo, nådig grefvinnan, jag har varit med unga grefvarne på Carl XIII:s torg.... och alla som vi råkade se' att di hade så nobla fasånger, sa' di.

— Kanhända han likväl inte kommer att finna den lika angenäm som denna, hvilken han nu är så angelägen att blifva qvitt. Hvilken oresonlig och oförnöjd människa måtte han inte vara! Han är rik, talangfull, har en god helsa, eger derjemte en förtjusande nièce, — i ett ögonblick af distraktion lät han sin arm slingra sig omkring miss Silvers smärta lif — och hvad kan han väl mer begära? Men somliga människor äro aldrig nöjda. Det tyckes som om han fullt och fast beslutit att lyfta på den mystiska förlåten och blicka in i det tillkommande, och det är verkligen skada att förhindra en så berömvärd ankes utförande; men pligten, pligten mot mig sjelf nödgar mig att träda emellan. Jag hatar alla uppträden och skandaler, och en blifvande undersökning skulle åstadkomma begge delarne. Vi måste därför försöka omintetgöra hans hemska planer.

— Men på hvad sätt? — frågade Lizzie nyfiket.

— En försigtig general, — svarade Guy hemlighetsfullt — anförtror aldrig sina operationsplaner åt sin armée, i synnerhet när denna armée består af det feminina slaget. Ursäkta mig därför, detta är allt hvad jag kan säga, men var öfvertygad, min hästa Elisabeth, att såvida inte din värde onkel lyckas lemna detta jordiska lif före kl. 12 i morgon förmiddag, skall han inte efteråt göra det, jag menar naturligtvis på ett onaturligt sätt. Farväl nu tills i morgon.

Sedan Guy sagt detta, lemnade han med högtidliga steg rummet. Lizzie var på det högsta förvånad, men på samma gång fullkomligt lugnad, ty i hennes tanke var Guys ord något, som aldrig i världen kunde betviflas.

Följande morgon, då mr Maddox visade sig, hade han ett dystert och svärmodigt utseende och intög sin frukost med en sorgsen min, som gjorde ett hemskt intryck. Sedan han slutat och stigit upp från bordet, tog han ett ömt och rörande nysked af sin nièce.

— Jag står nu i begrepp att lemna dig, Lizzie, —

yttrade han sorgset. — Jag vill sluta detta lif, som endast är fullt af elände och qual. Jag hoppas, att du måtte blifva så lycklig som jag önskar.

— Ask, gå inte! — utbrast Lizzie badande i tårar, hängde sig fast vid hans hals och såg upp till honom med bönfallande blickar.

— Du gör dig fåfång möda — yttrade mr Maddox bestämdt, — mitt beslut är fattadt, och ingenting kan förmå mig att afstå derifrån. Men du, mitt kära barn, skall inte blifva oförsörjd. Jag ämnar uppsätta mitt testamente under de få timmar, som ännu återstå för mig, och du skall inte blifva bortglömd deruti. Farväl, mitt älskade barn! Farväl! Efter att innerligt hafva omfamnat sin nièce, rusade mr Maddox öfverväldigad af rörelse ut, stängde in sig sorgfälligt på sitt rum och började bereda sig till sin sista färd.

— Kl. är 9! — mumlade han för sig sjelf och såg på sitt ur. — Tre timmar alltså! Det är mer än tillräckligt för det, som jag ännu har att göra! Men först mitt testamente!

Mr Cyrus Maddox' testamente var icke särdeles innehållsrikt, alldenstund det ej erfordrades mer än en timme till att uppsätta det.

— Kl. är 11! — yttrade mr Maddox — och jag har utträttat alla mina jordiska bestyr. Hvad tiden skrider långsamt framåt! Hvad skall jag väl företaga mig till kl. 12, ty jag har beslutat att inte dö förr än mid ...

Det knackade på dörren.

— Gå er väg! — utbrast mr Maddox ond. — Det slipper ingen in!

— Det gör mig ondt att nödgas motsäga er härtinnan, — yttrade en röst utanför dörren — men jag måste komma in. Jag har här en dubbelnnyckel i min hand, och om inte ni behagar öppna dörren, gör jag det sjelf.

Mr Maddox steg upp och öppnade dörren med en vred blick på fredsstöraren. Mr Guy Cheeven steg in i rummet, bärande en aflång trälåda under venstra armen.

Han satte ifrån sig lådan på bordet, tog derefter en stol och fixerade mr Maddox med en inställsam min.

— Hvad vill ni här. — frågade denne häftigt. — Ser ni inte att jag är sysselsatt?

— Åh, jag vet ganska väl hvad slags sysselsättning ni har för er! Tro inte att jag ämnar lägga något hinder i vägen därför, nej visst inte. Men innan ni anträder den sista färden, önskar jag göra er några frågor. Har ni sört för er nièces framtid?

— Hvad rör det er?

— Ganska mycket. Jag ämnar gifva mig med miss Silber, och hennes intressen äro foljaktligen således afven mina.

— Nåväl då, hennes framtid är frikostigt betryggad.

— Stor tack för underrättelsen! Det fögnar mig att höra det. Och nu torde ni förlåta den måhända något närgångna frågan: hvar har ni ert testamente?

— Här — yttrade mr Maddox och lade handen på dokumentet.

— Antag att ni lemnade det i min vård?

— Lemna det åt er? Och hvarför då, om jag tors fråga?

— Det kunde måhända blifva förlagdt — förklarade Guy.

+ Jag behåller det sjelf, — utbrast mr Maddox med bister min.

— Ni torde då åtminstone lemna på bordet ett memorandum, — inföll Guy enträget — som upplyser hvar det finnes. Det kommer måhända att bespara oss mycket onödigt besvär.

Situationer i militärens lif;
sköna, osköna.

Framför "föremålet."

Man emottager "en lämplig tillrättavisning."

I rök och dam på manövern.

Man avvaktar "vidare order."

— Gå härifrån! — skrek mr Maddox i vredesmod.

— Aha, jag förstår! — fortfor mr Cheeven med största lugn — ni, har brådtom i dag. Nåväl, jag vill inte längre hindra er, men jag har ett litet förslag att göra er.

— Låt höra! — yttrade mr Maddox otåligt.

— Det är helt enkelt följande, — fortsatte Guy.

— Miss Silver har berättat för mig, att ni åtskilliga gånger försökt att förkorta ert lif, men alltid utan framgång. Detta har gifvit mig anledning till den förmodan, att ni inte går rätt tillväga i edra experiment. Denna låda, — här öppnade han den förut omtalade lådan — innehåller åtskilliga småsaker, som jag tror skola falla er i smaken. Här är ett — och han visade ett litet stålinstrument.

— Hvad är det för slag? — frågade mr Maddox nyfiket.

— Detta — förklarade Guy, — är en liten pjes, som ni kan sätta omkring halsen alldeles som en halsduk. Då ni sedan med handen trycker på venstra sidan om halsen, tränger en skarp spik rätt in i luftstrupen.

— Men det skulle ju taga lifvet af mig! — utbrast mr Maddox rysande.

— Nå, är det inte just det som ni vill? — yttrade Guy strängt. — Här har ni något annat, — fortsatte han.

— Ni ser här ett hjul. Ni hänger detta band omkring er hals, vrider några hvarf på hjulet — och släpper sedan af det. Med den fart hjulet fått, skall bandet nära nog slita hufvudet från kroppen — eller åtminstone med full säkerhet döda er.

Mr Maddox stirrade på honom med oförstörd fasa.

— Vidare, — återtog Guy med största lugn — ha vi här ett litet paket, en torpedo. Den innehåller nitroglycerin. Ni stoppar paketet i munnen, biter ihop tänderna, och ert hufvud flyger sin kos i millioner stycken.

— Himmelske Gud! — utbrast mr Maddox skälfvande af fasa, — hvilken ohygglig uppfinning!

— Nej visst inte! — yttrade Guy lugnande. — Det är en utmärkt vacker uppfinning. — Jag är särdeles stolt deröfver: vetenskapligt sjelfmord, som ni ser! Hvem som helst kan taga in gift eller skjuta sig för pannan, men att göra det på ett vetenskapligt sätt, dertill erfordras verklig talent. Ni eger sådan, och jag hoppas med säkerhet, att ni skall erkänna mina uppfinningar. Om — fortsatte han, sänkande tonen till en förtrolig hviskning — ni skulle försöka på alla tre uppfinningarna på en gång: genomborra luftstrupen, strypa er eller spränga hufvudet, så skulle jag vara er mycket tacksam.

— Hvad! — utbrast mr Maddox ursinnig. — Tror ni, att jag är alldeles förryckt? Inbillar ni er verkligen, att jag skulle begagna mig af edra djefvulska uppfinningar? Ut ur detta rum, kallblodige skurk, innan jag vräker ut er genom fönstret!

— Men jag har mycket annat af samma slag att visa er, — invände Guy — och ni kan lätt inse, att det ligger i mitt intresse, att ni skall försöka så många som möjligt. Se så, se så! — tillade han, då han såg mr Maddox hotande fatta tag i eldgaffeln. — Jag tänker gå min väg. Jag lemnar dock denna låda kvar, men innan ni expedierar er sjelf, så sätt upp ett litet dokument, som upplyser oss om hvilket sätt ni begagnat er af, emedan enligt all sannolikhet ingenting skall återstå af er, hvaraf man kan draga några slutsatser, och derfor . . . .»

Han fick ej fortsätta längre, ty mr Maddox kastade honom utan vidare ceremonier ut i korridoren.

— Nå? — frågade Lizzie ängsligt, då Guy inträdde.

— Jag tror att allt skall blifva godt och väl igen — svarade Guy med ett hjertligt skratt. — Laga att du har »lunchen» i ordning. Din onkel är nu kurerad, och kommer nog ner.

Och han kom också alldeles riktigt, och ehuru han icke yttrade något, åt han med glupsk aptit af allt, som stod på bordet.

— Lizzie — utbrast han plötsligen efter en timmes paus, — har du någonsin haft tillfälle att se en sakramenskad gammal nary och en dåre förut?

— Inte som jag vet af, — svarade Lizzie — hur så, onkel?

— Jo se då på mig, och du skall få se en — utbrast mr Maddox buttert, i det han gick upp till sig.

Anda in till närvarande stund, då detta nedskrifves, är mr Maddox vid lif och i åtnjutande af den bästa helsa. Han tyckes derjemte stå i ett särdeles vänskapligt förhållande till mr Cheeven och hans unga hustru, Lizzie. Troligen förlät han ej så snart denne gentleman den upptäckt, som han gjorde, nemligen att nitroglycerintorpedon ej innehöll något farligare än salt och att de öfriga »infernalska uppfinningarna» voro ungefär likainfernalska. Men Guy vidhåller fortfarande sitt påstående att när en person blir trött på lifvet, bör han lätta sina bekymmer genom ett vetenskapligt sjelfmord.

(Slut.)

»Ärlighet varar längst, min gosse,» yttrade en köpman till sin son. — »Hur kan ni så noga veta det, min far?» frågade den vettgirige sonen. — »Emedan jag försökt båda delarne, Samuel,» svarade fadren kort.

Följande tillkännagivande var för en kort tid sedan synligt i en amerikansk tidning: S:t James kyrka: »Nästkommande söndag börjar aftonsången kl. half fyra eftermiddagen, hvarmed fortsättes tillsvidare.» — Nästan lång aftonsång!

1873

Pr. för $\frac{1}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Bmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Bmt; för $\frac{3}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Bmt, postförvallarearvodet inberäknadt, lösnummer 12 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Norrmalmsgatan N° 5.

N° 9.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri

Vid tanken på börs balen.

*Bäste Doktor jag skall i afton på bal på börsen,
men i morgon lofvar jag att vara så sjuk ni behagar.*

*Om ni prenumererar för helt år skall jag rita af er en face:
 men om jag bara prenumererar för sex månader då .....
 då kan det ej bli mer än i profil.*

En landtman, känd för sin tankspriddhet, begaf sig en dag ut på upptäcktsresa efter sin ko, då han fann en skälla fastbunden vid en läderrem liggande midt på landsvägen. Han hängde det funna bytet öfver ena armen och följde ljudet flera mil innan han kom ihåg, att den klingande malmen icke hängde på kons hals.

En gammal onkel, som egde en särdeles vacker systerdotter, höll en dag en föreläsning för henne rörande männens obeständighet och bad henne i synnerhet att taga sig i akt för kärleken. »Ack, kära onkell» svarade den unga skönheten, »vad är det väl att frukta för ett barn? Cupido är ju endast en helt liten gosse som ni vet.»

På resa till Wiener Exposition.

-- Skynda på då, garcon! Vi dö af hunger! Mille tonneres! Goddam! Diavolo! Teufel!
-- Passagerarne med sista tåget ha ätit upp allt, allt, allt!

— Hvar och en har sin lilla svaghet här i världen. En skulptör roar sig med att komponera dålig musik, en musiker skulpterar på ett afskyvärdt sätt — med ett ord, litet hvar fuskar gerna i det, som inte tillhör hans yrke. En ganska god skådespelare förlorade en dyrbar tid med att sudda dålig färg på utmärkt duk. Han köpte sig en gång ett litet vackert landställe, och från den stunden drömde han ej om annat än att försä alla väggar och tak i rummen med prof på hans framstående målaretalent. En dag sade han åt en god vän: »Ser du, nu tänker jag börja med taket i matsalen. Först skall jag hvitstryka och sedan måla det.»

— »Det gör du mycket orätt i,» sade vännen »börja med att måla det och stryk sedan öfver det med hvitt.»

— Den rike grosshandlaren Y:s fru vill ännu gå och gälla för att vara ung, och allt hvad toilettkonsten härtill kan förskaffa henne finner i henne en god kund. Härom dagen höll hon med sitt equipage utanför en af de större butikerna vid en af de största gatorna härstädes för att göra åtskilliga uppköp för toaletten. Då hon lemnade butiken, träffade hon baron... och måste naturligtvis ställa några ord till honom. »Såå, ni är stadd i samma ärenden som jag, kan jag se? Jag för min del ruinerar mig helt och hållet på dessa toilettartiklar, och nu har jag bland annat köpt mig sex de allra yppersta engelska tandborstar.» Baronens mumlade i det han hjälpte grosshandlarefrun upp i Wienervagnen: »Hvilken oerhörd lyx! Det är ju en borste för hvar tand!»

— En författare hade en uppsattare, som just icke kunde skryta öfver någon framstående intelligens. En dag sade författaren till honom: »Gå nu med detta manuskript till bokförläggaren. Sannolikt ber han dig att bära det till tryckeriet, och då gör du som han säger.» Uppassaren gick och träffade mycket riktigt bokförläggaren, som yttrade till honom: »Min vän, säg er herre, att han gör förkortningar, betydliga förkortningar i arbetet. Han kan godt taga bort en tredjedel, och bed honom sedan skicka manuskriptet till tryckeriet.» John — så hette uppsattaren — återkom tomhändt till författaren, som frågade: »— Nå, hvar är mitt manuskript?» — »På tryckeriet, vet ja.» — »Bra, men hvad fick du för svar af förläggaren?» — »Jo, han sa', att det skulle tagas bort åtminstone en tredjedel.» — »Jaså, men vidare!» — »Ja, det gjorde jag också.» — »Du? Hvad vill det säga?» — »Jag slet naturligtvis ur en tredjedel ur manuskriptet i midten, der jag tyckte det var tjockast, och den kastade jag bort, men resten har jag mycket riktigt burit till boktryckaren.» Man kan lätt tänka sig författarens vrede, men huru mången får ej sina uppdrag utträttade på samma sätt som han?

— En af våra stora målare, som en dag ville i ro arbeta i sin atelier, sade åt sin städerska: »Jag är inte hemma för någon.» Då han på aftonen ögnade genom de kort, som aflemnats af personer, hvilka besökt honom under dagens lopp, såg han äfven att C. L. en framstående konstkritiker aflagt sin visit. »Då den här herrn återkommer,» sade han till städerskan, pekande på kortet, »så är jag alltid hemma.» Efter några dagar hade målaren gått ut, utan att säga ett ord åt sin tjenarinna. Konstkritikern kom ånyo på besök till målaren. »Är professor X... hemma?» — »Ja, var så god och stig upp i atelier.» C. L. gick der länge och väl, men ingen syntes till. Derpå gick han ned och sade: »Ni sa' ju, att professorn var hemma, men det är han inte. Hvad vill det säga?» — »Nej, inte är han hemma, det vet jag med.» — »Men hvarför har ni då drifvit gäck med mig?» — »Jo, för professorn har sagt mig, att han alltid är hemma för er, till och med, då han inte är det.»

— En embetsman, ungarl och knarrig till på köpet, tyckte om att blifva qvickt uppassad, men var särdeles ordkarg. Han bytte en gång om kammartjenare, till hvilken han genast stälde följande ord: »Jag vill att du skall förstå halfqväden visa. Då jag säger: Ernst, mina rakknifvar! betyder det: tag hit hvad jag behöfver för att kunna raka mig. Och på samma sätt med allt annat.» I några dagar gick det bra, så att t. ex. då husbonden begärde sina stöflar, fick han på en gång allt, som hörde till toaletten; men en morgon kände han sig efter en sömnlös natt illamående och ropade: »Ernst, jag är sjuk, gå efter doktorn, som bor här i huset en trappa upp.» Två timmar förflöto, men hvarken läkare eller Ernst syntes till. Efter tre timmars frånvaro kom Ernst tillbaka med andan i halsen.

»Behöfver du så lång tid på dig, åsna för att gå efter doktorn?» ropade den sjuke. »Hvarifrån kommer du?»

»Hr... rådet,» svarade Ernst med listig uppsyn, har sagt, att jag skall förstå halfqväden visa. Följaktligen tänkte jag, då jag såg att hr... rådet var sjuk, att jag först borde gå till doktorn, så till sjuksköterskan, som sätter på blodiglar, så till en jurist för att få testamentet uppsatt, så till begravningsbyrån, i händelse hr... rådet skulle dö, så till presten, och slutligen har jag varit hos likkistfabrikören samt stenhuggaren för att beställa monument och...» Han fick ej fortsätta längre. Den knarrige mannen kunde endast skratta åt alltsammans och var från den dagen en helt annan menniska, för hvilket han påstod sig hafva att tacka den omtänksamme Ernst.

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Rmt, för ½ år: 3 Rdr. Rmt, för ¾ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postövertäckningskostnaden inberäknadt, lössummer 12 öre. — Preummeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalusgatan N: 5.

N: 10.

Från Konstutställningen i Wien.

- Tycker ni inte att den der tallan har något.... jag menar något, som... ja, något.... hur' skall jag nu säga?
- Det var märkvärdigt, jag håll just på att ta ordet af er.... för att göra samma anmärkning.

*Hvad är det man behöfver för att sätta upp en tidning?....
Pengar eller talent?.... Har ni pengar då?....*

En viss herr X. egde en liten ölandshäst, som vid ett tillfälle skenade, hvarvid hustrun bröt nacken af sig. En granne erbjöd sig att köpa kreaturet till ridhäst åt sin hustru. »Nej,» svarade egaren till djuret, »jag vill inte sälja den lille krabaten, emedan jag ämnar gifta om mig.»

En enögd slog vad med en annan om att han, den enögde, såg mer än den andre. Vadet antogs. »Du har förlorat,» yttrade den förstnämnde. »Jag kan se två ögon i ditt ansigte, men du kan endast se ett i mitt.»

För någon tid sedan var en landtman, som fann mycket nöje i att fiska, sysselsatt med att på en måndag meta aborrar i en insjö, då han på hemvägen mötte församlingens pastor, hvilken frågade, huru fisket lyckats. Sedan fiskaren besvarat denna fråga, tillade han vänd till prestmannen: »Kanske ni också, herr pastor, är road af detta ädla nöje?» Nej!» svarade gudsmannen med helig fasa, vändande ut och in på ögonen, »jag fiskar människor!» »Verkligen?» utbrast landtman-
nen, »men då har ni bestänndt ingen tur, ty i går tittade jag efter i korgen, (kyrkan) och den var så godt som tom.»

Patron X: vill ej lämna Stockholm förr än han gjort ett besök i National Museum och lätit sin familj beundra konstverk efter den grekiska antiken.

Äktenskap på teatern.

Man har ofta frågat, huru det kommer sig att teaterförfattare i nittionio fall af hundra ej kunna skriva en pjäs utan att den skall sluta med ett eller flera äktenskap, men frågan har aldrig blifvit tillfredsställande besvarad. Hvarje afton tillbringar ett stort antal aktriser sitt lif med att på scenen gifta sig framåt midnattstiden. Stora, små, brunetta, blonda, röda, tjocka eller magra aktörer gifta sig och tyckas endast spela komedi för att gifta sig. Detta bruk på teatern börjar verkligen blifva enformigt. Hvarje gång man inträder i en teatersalong, väntar man att få se något nytt, ovanligt eller pikant, och om man det ej gjorde, skulle man väl eljest besöka teatrarne? Orchestern spelar outhärligt, ridån går upp och man tänker: »nä, det skall bli roligt att se hvad den här författaren bjuder på.» Den ena akten aflöser den andra, man gäspar i smyg, och hvad är det man slutligen får se? Jo, att ett litet fruntimmer får sin lille älskare, eller att en herre efter tjuga långa scener med kärleksförklaringar gifter sig med sin hjertas utkorade. Alltid detsamma!

Är det då väl skäl att lemna den husliga härden för att på teatern öfvervara scener, som påminna om det privata lifvet? Men det är kan tänka så intressant att se ett ungt par, som tillber hvarandra och får gifta sig — så snart ridån fallit efter sista akten.

I två hundra år har detta existerat, och man gifter sig på samma sätt på Théâtre-Français, Gymnase, Opéra-Comique i Paris som på Dramatiska och Mindre teatrarne i Stockholm. Men detta måste hafva ett slut, ty det kan ej bära sig i längden, man måste utfinna andra upplösningar på pjäserna. I Paris har man gjort en början dertill, och man bör hoppas, att exemplet skall vinna efterföljd annorstädes. Summan af allt detta är, att man gifter sig för mycket på teatern, och det är kanhända en af orsakerna till att man gifter sig mindre ofta i kyrkan.

Alexander Michel i Paris var på sin tid den lyckligaste imitator man kan tänka sig. En dag for denne omtyckte skådespelare till Petersburg, der kejsar Nikolaus blef särdeles hänförd af honom, emedan han kunde imitera de dåvarande förnämsta personerna vid det ryska hofvet.

Allan, en vid Gymnase anställd skådespelare och publikens synnerlige gunstling, vistades samtidigt i Petersburg, och Alexander Michel imiterade äfven honom beundransvärdt väl.

Allan hyste motvilja mot en vid teatern anställd italiensk tenor med qvinliga fasoner i sitt sätt att vara och undvek ständigt att komma i hans sällskap. Men olyckligtvis bodde de i samma hus, och Allans sängkammare var endast skild från tenorens arbetsrum genom en tunn vägg. Detta ökade ännu mera Allans motvilja för italienaren, och i synnerhet var det några kupletter i *Don Pasquale*, som retade Allan, ty han hade hört dem repeteras minst tusen gånger och alltid på samma usla sätt.

— Skall jag då aldrig bli qvitt den der öronpinaren? — sade han en dag för sig sjelf.

På sin födelsedag gaf Allan stor middag för dem af kamraterna, som han tyckte om, och bland dessa var ej italienaren.

Michel kom att tacka för inbjudningen, men då han ej fann Allan hemma, beslöt han att vänta, gick in i sängkammaren och möttes genast af tenorens spruckna toner. Erinrande sig Allans afsky för mannen i fråga, beslöt han att spela sin vän ett spratt, härmade hans röst, applåderade och ropade:

— Det är charmant, utomordentligt, gudomligt!

Den unge italienaren blef utom sig af glädje, då han hörde sig applåderas af Allan, hvars vänskap utgjort föremålet för hans ljufvaste drömmar. Han sjöng sina kupletter om igen, och Michel uppmuntrade honom alltjemt.

— Min bästa sångare — ropade han slutligen genom väggen, — jag ser i morgon på min födelsedag några vänner hos mig och jag hoppas att ni också gör mig äran att dinera hos mig. Det blir ett ypperligt tillfälle för oss att få höra kupletterna i *Don Pasquale*.

Tenoren var utom sig af förtjusning.

Då gästerna följande dag skulle sätta sig till bords hos Allan, anmäldes tenoren. Allan blef öfverraskad, och förbittrad och måste af gästen emottaga alla möjliga artighetsbetygelser, men han var framför allt verldsmän och bad honom taga plats.

Middagen var nästan lyckligt och väl öfverstånden Allan började redan att lugna sig, men då han vid deserten hörde italienaren plötsligt uppstamma sina kupletter, utropade han:

— Nu går det för långt! Att äta och dricka hos mig utan att vara inbjuden, det går väl an, men att sjunga dessa fördömda kupletter! Aldrig, aldrig!

Den stackars tenoren skulle dött af förtviflan, om icke Alexander Michel förklarar detta quiproquo. På aftonen gaf Michel åtskilliga prof på sin imitationsförmåga; han härmade den smäktande italienarens barbariska sång och Allans röst samt framställde begge personerna, den ena studerande i sitt arbetsrum, den andre svärjande i sin sängkammare.

Alla skrattade utom en — och denne ende var italienaren.

— En rik grefvinna på landet trodde sig kunna imponera på en landtman genom att förevisa honom sina dyrbara ädelstenar, som hon hade förvarade i ett skrin. Landtmannen tog sig slutligen friheten att fråga, om den förevisade grannlåten kostade mycket och hvilken inkomst man kunde draga deraf. »Ack, den är mycket dyrt,» sade damen småleende »och ger ingen afkastning, men man fäster stort afseende vid den ändå.» — »Hm, hm,» svarade bonden lugnt, »då tycker jag mera om mina två qvarnstenar. De ha kostat mig tusen rdr, men så ge de mig sexhundra riksdaler om året, och jag behöfver inte vara rädd för att man stjal dem ifrån mig.»

STOCKHOLMS

PUNSCH

1873

Pr. för ¼ år: 4, 10 Rdr. Rmt, för ½ år: 3 Rdr. Rmt, för ¾ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt, lösnummer 12 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt"

Norrmalmsgatan N° 5.

N° 11.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

Nya och gamla hattmodet.

Den ena af herrarne (svälvande på målet): Tycker inte bror att det der på... å... minner om "en glad och en lässen gris"?

En människostäktets välgörare.

Ack, Charlotte, hvilken lycka, jag har upfunnit ett q-evär som dödar 25,293 personer i minuten.

Den ryktbare tyske dramaturgen Falk var son till en fattig barberare, som, sedan han låtit sonen lära sig läsa och skriva, tog honom ur skolan och satte tvålen och rakkniven i hand på honom. Den unge Falk brann af begär att samla kunskaper, men fadren ansåg det endast vara bortkastad tid, om sonen finge öfverlemna sig åt studier, hvarför han totalt förbjöd honom att taga en bok i hand. Gossen låtsade om vinterqvällarne gå ut för att spatsera, men han gick då endast och stälde sig framför någon elegant upplyst butik eller under en gaslykta för att läsa de böcker, hvilka han lånade sig för drikspenningar, som kunderna gäfvom honom. En dag försvann han ifrån hemmet i afsigt att blifva sjöman, ty han trodde, att han under sina resor skulle kunna bilda sig, men alla kaptener funno honom för ung och tillbakavisade honom, i synnerhet därför, att han ej kunde det engelska språket.

»Nå,» sade han, »medan min ungdom förflyter, skall jag lära mig engelska.»

Från denna dag, då han återvände till sin far, erhöill han gratis undervisning i språket af en infödd engelsman. Hans dåliga kläder och brist på böcker gjorde honom till ett åtlöje bland kamraterna, men han

lät dem skratta, och det dröjde ej länge innan han öfvertråffade dem alla i Shakespeares och Miltons språk.

En professor, som hört talas om ynglingens lofvande anlag, intresserade sig för gossen och anhöll hos fadren, att han skulle låta honom studera. Fadren gaf sitt samtycke dertill, men kunde ej lemna något materiellt understöd. Professorn var icke heller rik, men han skaffade gossen åtskilliga elever i engelska språket. Falk var då endast 14 år gammal. Lektionerna gäfvom honom ej någon betydligare inkomst, men upptogo större delen af dagen. Han arbetade därför om nätterna. Hans ihärdighet var så stor, att han, för att hålla sig vaken, höll sina fötter i kallt vatten: en oförsigtighet, som för alltid undergräfvade hans helse.

Han uppträdde ganska tidigt inom litteraturen med satirer, som väckte stor uppmärksamhet. Ehuru hans penna var skarp och bitande, visade han under hela sitt lif prof på en mild och ädelmodig karakter. Då han blifvit rik, erinrade han sig de svårigheter, han sjelf haft att bekämpa för att skaffa sig kunskaper, och grundlade därför en asyl, som räknade ända till sex hundra elever, hvilka undervisades i litteratur, konst och industri.

*Din husbonde har lofvat att ge dig 2,50 i veckan och du har inte hem med dig mera än 2,50
Åh då, mamma tänker då inte på hvad mina cigarrer kostar.*

— Några små flickor lekte en dag med sina doc-
kor. Den ena af dem förestälde en mor, omgifven af
alla sina barn, en annan en förnäm dam på besök i fa-
miljen. — God dag min bästa grefvinna. Huru befin-
ner ni er efter balen i går? — Charmant! — Och era
tre små? — Ypperligt! — Ammar ni sjelf alla tre?
— Nej, det skulle vara alltför besvärligt. Jag ammar
bara ett och min man de begge andra.

— En prest skulle för sina lärjungar förklara skil-
naden emellan de böner, som läsas före och efter måltiderna. För att höra, om de rätt uppfattat hans ord,
vände han sig till en tolf års gosse och sade: — Nå,
Joseph, hvad gör man efter middagen? — Hr pastor,
man tar sig en kopp kaffe och en cognac!

— Hvilket är sämst här i världen, mannen eller
qvinnan? — frågade en kavaljer på en bal sin dam.
— Qvinnorna skulle varit det, om inte männen funnos
— var hennes korta svar.

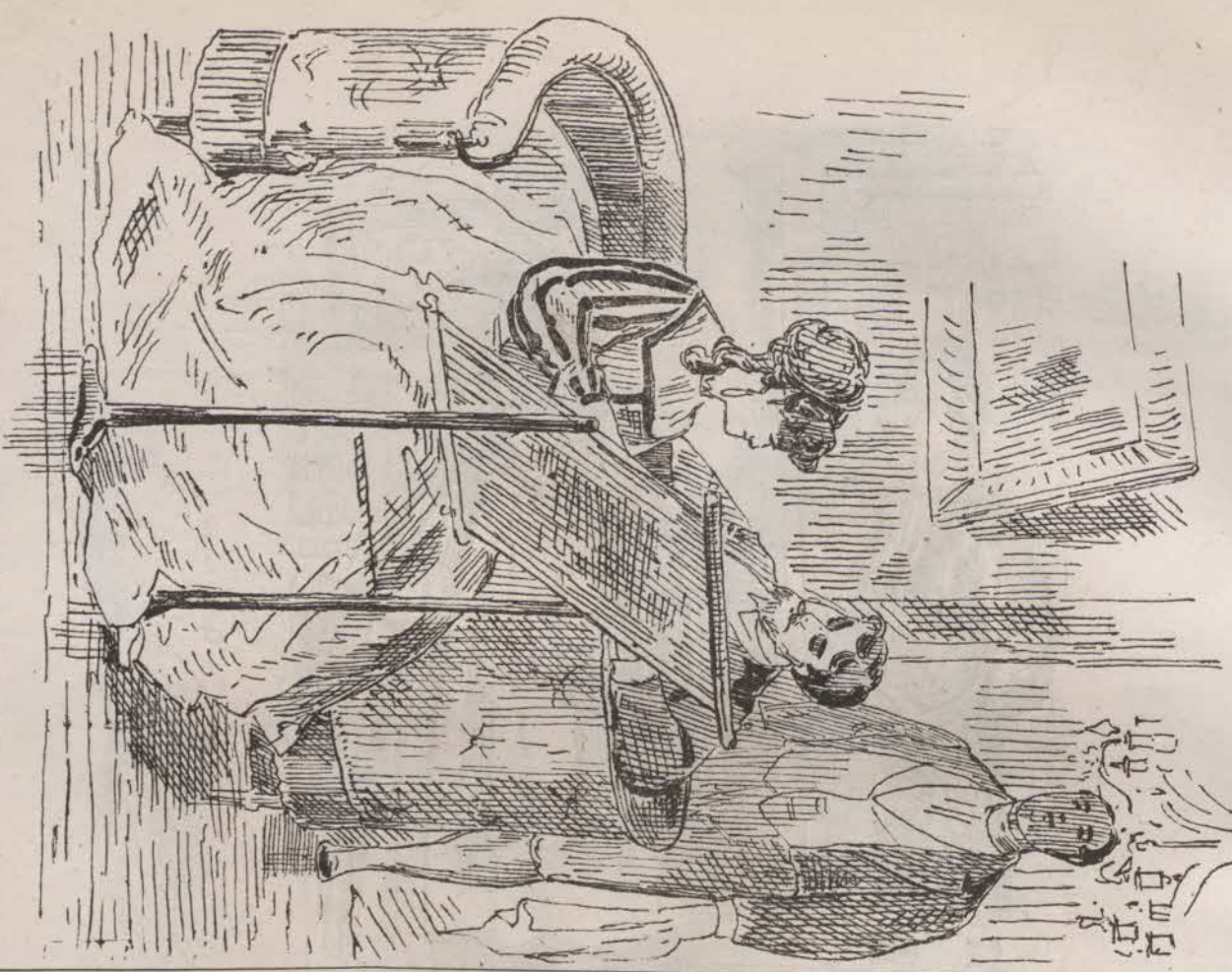
Notarien B. träffade en dag sin gamle akademi-
kamrat C., som han ej sett på många år. — Går du
med på Opris och äter frukost? — Jag skulle ingen-
ting högre önska, men jag har inte ett öre. — Hvad
gör det? Du kan jag gå med ändå. — Jaså, du läg-
ger då ut för mig? — Långt derifrån, men du kan se
på huru jag äter, så har jag alltid sällskap.

— Hvarför — frågade en guvernant sin elev —
kom Eva på den besynnerliga idéen att gifva äpplet åt
sin man? — Förmodligen, emedan hon inte kunde gifva
det åt någon annan, — blef det naiva svaret.

— En apotekare tillfrågades af en vän, om de
medikamenter, som utlemnades från hans apotek, kunde
vara någon menniska till nytta. »Till nytta? Det
tror jag, det, och till en ganska stor nytta ändå,» sva-
rade han skrattande. »Hvem då?» — »Naturligtvis mig
i främsta rummet.»

I den förnäma verlden

Fru Graniska, bordet är serveradt.

Huru man olika upprättas

Parson soppan står redan på bordet.

En borgerlig family

STOCKHOLMS

PUNSCN

1873

Pr. för $\frac{3}{4}$ år: 4, 10 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{2}$ år: 3 Rdr. Rmt; för $\frac{1}{4}$ år: 1, 15 Rdr. Rmt, postförvaltarearvodet inberäknadt; lössummer 12 öre. — Prenumeration sker i Stockholm å vanliga tidningsutdelningsställen. Personer som önska tidningen sig tillskickad torde prenumerera hos "Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalt" Normalmsgatan N° 5.

N° 12.

Tryckt å Stockholms Artistiska Lithografiska Anstalts tryckeri.

- Jag önskar gerna låta se, min bästa Alexis, hur snällt min lilla flicka är att läsa.

- M.N.O.P.....

- Nå.... ä?

- Nej! Inte förs jag mig, då Mamma har främmande.

STOCKHOLMS
 En familj från Landsorten på besök i Berzelii park.

KL. är snart 11, jag kan undra när Stockholmar'n sover? om jag inte vore en liebhaver af Musik, skulle jag helt vist också instumra.

— På en stor bal i vintras, der man såg en samling unga, vackra, eleganta och sminkade damer, tillfrågades en resande amerikanare hvad han tyckte om de svenska skönheterne. — Jag förstår mig inte på målningar, — svarade han blygsamt.

— Hos grefve X., som plågades svårt af gikt, anmälde sig en dag en undergörande doktor, hvilken påstod, att han hade ett osvikligt medel mot det onda. — Har han kommit hit gående eller åkande? frågade den sjuke. — Gående, — svarade betjenten. — Bed då charlatanen vända om igen, ty om han hade det botemedel, hvaröfver han skryter, hade han nog åkt.

Lilla Clara skulle börja att gå i skola. Hittills hade hennes mor undervisat henne. Då Clara kom till pensionen, började förestånderskan att examinera henne. — Hvad heter den här bokstafven? — A! — Rätt! Och den här? — M! — Nå, an den här då? Clara såg då förvånad på sin lärarinna och sade: — Jag har kommit hit för att ni skall lära mig läsa och inte jag er.

— En politisk journalist brukade ofta avsluta sina uppsatser med följande högräfvande fras:

— Vi böra alla betala vår skuld till fäderneslandet! — Ack, utropade hans skraddare, då han läste dessa rader, — om jag ändå vore denne utmärkte medborgares fosterland!

Pappa, har du också varit Prest, efter du inte har några hår upptill.

Den glade apothekaren X., känd lika mycket för sin humor som för sitt goda hjerta, umgicks för några år sedan med en fattig musiker, hvilken esomoftast klagade öfver att ej ha någon aptit. Den saken är lätt hjälpt — sade X. — du skall få dricka brunn gratis hos mig i sommar, så blir du nog bra igen. Sagdt och gjordt; men, efter fyra veckors brunnsdrickning, syntes musikern ej vidare till i parken. X. träffade honom då en dag på gatan och frågade honom om orsaken till hans plötsliga försvinnande.

Kära bror, svarade musikern förläget, — jag har sannerligen icke råd att dricka brunn längre. — Nå, men — inföll X., — det kostar dig ju ingenting, har jag sagt. — Jo, det vet jag bäst; ty, om jag skulle hålla i med brunnsdrickningen, skulle jag slutligen ruinera mig på min gräsliga aptit.

— Återigen en räddad mage! — utbrast X. glad. — Kom nu och ät en god middag samt drick ett glas för mitt undergörande vatten.

Pianisten B. gaf en gång konsert, men lyckades lika litet då som eljest att väcka någon entusiasm. Tvenne musikälskare sammanträffade dagen efter konserten, då den ena sade:

— Nå B. lyckades ju i går att hänföra sitt auditorium?

— Det tror jag, det — svarade den andre — ty redan vid det andra numret fans det inte en person kvar i salongen.

Juveleraren S. i Paris är känd för att kunna fabricera diamanter så väl, att man måste vara på sin vakt hos honom, för att ej förblanda de äkta med de oäkta. En dag inträdde i butiken vicomte D. och sade: — Här har jag ett halsband, som tillhör min fru. Tag ur sterrna och sätt dit falska i stället. Jag behöfver penningar, men vill inte, att min hustru skall känna till denna affär.

— Det är för sent — sade juveleraren — er fru har förekommit er, ty jag tog ur de äkta redan i förra veckan och satte dit de här, som äro falska.

Röklantasier af Jeppe.

Nöjd med sin rolling.

"Gröna nöden."

Lätta gula.

Röker utan att glömma
sin värdighet.

Funderar på sin predikan.

Röker af edygga.

Skarpa kännare.

Tusan lill stit i Karlens och
pipan.

Njuter förnämligast af
mundstycket.

Atslutar Grefvens cigarr.

Rök hvad Du vill, men snugga
röker jag.